

Về Miền Tây

Đọc tựa đề trên chắc có vị nghĩ rằng tôi đi về Miền Tây ở miệt Mỹ Tho, Gò Công, Vĩnh Long, Cần Thơ, Sóc Trăng, Bạc Liêu, Châu Đốc... Không phải thế đâu! Thực sự thì tôi cũng muốn đến những địa danh nêu trên cũng như nhiều nơi khác mà ngày xưa (nghe xa xôi quá!) gọi chung là Miền Tây Nam Phần. Trước khi mấy ông cộng sản ác ôn cưỡng chiếm Miền Nam, tôi đã có rất nhiều lần ghé đến nhiều nơi ở Miền Tây Nam Phần. Lúc trẻ thì đi chơi, đi du lịch, đi cắm trại, lúc lớn thì đi công tác, viếng thăm... Bao nhiêu kỷ niệm của ngày xưa làm sao tôi kể cho hết. Thôi thì cứ giữ nó trong tâm trong lòng mình những hình ảnh của một Miền Tây sông nước hiền hòa của đất Phương Nam Tự Do.

Miền tây tôi đề cập trong bài ký sự này là miền tây của nước Huê Kỳ (tức nước Cờ Hoa) gồm các tiểu bang ở miệt giáp với biển Thái Bình Dương, trong đó có ba tiểu bang tính từ phía nam trở lên là California, Oregon và Washington. California thì tôi đi về như cơm bữa (hơi nổ một chút cho vui), lúc thì nam Cali, lúc thì bắc Cali, lúc thì San Diego, lúc thì Bakersfield, lúc thì San Francisco... Washington cũng vài lần ghé đến. Duy chỉ có tiểu bang Oregon là tôi chưa ghé từ ngày đặt chân tỵ nạn tới Mỹ. Chưa đến Oregon nhưng nghe chuyện của tiểu bang này có hơi nhiều. Bận bè, người thân của tôi hết lòng khen ngợi tiểu bang này. Nào là khí hậu mát mẻ như Đà Lạt, nào là mưa dầm mưa dề suốt chín tháng trong một năm, nào là đủ loại hoa hồng nở quanh năm, nào là có thác nước đẹp, nào là mua hàng không phải đóng thuế (Sales Tax). Tôi biết có thêm vài tiểu bang không tính thuế là Delaware, Montana, New Hampshire, một số thành phố ở Alaska. Thực ra tôi cũng chẳng quan tâm gì đến những điều người ta nói về Oregon vì tôi chưa có dịp đến đó. Duy có điều khiến tôi nghĩ về Oregon, đặc biệt thành phố lớn và đông người nhất tiểu bang là Portland với các cuộc bạo loạn, cướp bóc, đốt phá xảy ra vào năm 2020 khi có anh da đen cao tòng ngồng, mồm vêu tên George Floyd bị cảnh sát chèn cổ đến chết vì tội ăn cắp và các bác bên đảng dân chủ phong làm thánh đen và hễ thấy hình ảnh anh này ở đâu, thậm chí ra đường gặp mấy nhóc da đen thì đều quỳ gối để

tỏ lòng tôn kính, trong đó có cựu tổng thống thứ 46 của Hợp Chúng Quốc Cờ Hòa có tên Joe Biden. Đó là chưa kể đến chị gái cựu chủ tịch hạ viện Nancy Pelosi và bác trai chủ tịch thượng viện là Chuck Schumer cũng quỳ lia chia để cầu xin cho được nhiều phiếu “gian lận”. Nhắc đến Portland tui cũng không quên cái tên Antifa đã là nỗi kinh hoàng cho dân cư ở đó. Vậy mà tôi đã đặt chân lên đất Portland của tiểu bang Oregon từ ngày 8 cho đến ngày 12 tháng 5 vừa rồi. Lý do là tại làm sao?

Hơi dài dòng. Tôi xin kể. Dạo tháng hai năm nay anh Trương Xuân Mẫn là đoàn trưởng Đoàn Du Ca Bắc California cho tôi hay là vào tháng 5 tại Oregon có tổ chức buổi ra mắt Đoàn Du Ca và anh hỏi tôi có sang tham dự được hay không. Chưa rà soát lại sức khỏe của mình và của “bè trên” (*xin nhắc là: bè trên tức là dzợ, cách gọi vui của anh chị em Hướng Đạo Việt Nam tại hải ngoại*) nhưng tôi không đắn đo do dự mà trả lời ngay: Tôi đi! Tôi với tuổi quá tám bó, đi đâu cũng có cây gậy kèm theo. Bè trên cũng xem xem tám bó, sức khỏe cũng lúc Off lúc On. Thế nhưng khi nghe hai tiếng Du Ca thì hình như nó có một động lực mãnh liệt khiến tui quyết định phải đi. Đúng ra thì tôi chỉ cần bay lên Oregon hai ba bữa rồi về. Nhưng tôi không làm thế mà tôi nghĩ ngay việc phải ghé San Jose trước, ở đó vài ngày để sinh hoạt với các anh chị Du Ca tại đây rồi mới bay lên Oregon cùng với đoàn Du Ca Bắc Cali. Tổng cộng chuyến đi kéo dài 12 ngày. Bảy ngày ở San Jose. Bốn ngày ở Oregon. Tôi nhờ con gái book vé máy bay đi San Jose. Vé đi Oregon thì tôi nhờ anh Trương Xuân Mẫn book dùm.

Chương trình của tôi ngoài việc sinh hoạt với anh chị em Du Ca, tôi còn có một lịch trình thăm viếng như tôi đã từng làm trước đây khi có dịp đến San Jose. Thăm các bạn ở đơn vị phục vụ ngày trước, gặp gỡ các anh chị văn thi sĩ trong nhóm Văn Bút Tao Đàn (mà tui là hội viên), thăm các Trưởng Hướng Đạo và cuối cùng dự buổi họp mặt với các anh chị cựu học sinh công lập Đà Lạt (Trường Bùi Thị Xuân và Trần Hưng Đạo). Tôi đã gọi điện thoại báo tin để sắp xếp thì giờ và địa điểm họp mặt. Tại Oregon tôi cũng đã gọi người quen để báo tin là tôi sẽ ghé

thăm họ (Hương Đạo và đồng hương). Công việc thu xếp ổn thỏa, hai đứa già tôi chờ ngày lên đường.

Ngày 4 tháng 5: Nếu không có gì trở ngại, chuyến bay của United Airlines sẽ đưa hai mạng già đến San Jose đúng 12 giờ trưa giờ Cali, Texas là 2 giờ chiều. Yên vị vào ngồi trong máy bay chờ cất cánh thì nghe thông báo sẽ chuyển sang một máy bay khác, lý do trực trặc gì đó phải sửa. Rồi kéo nhau lên máy bay khác ngồi chờ, xong lại nghe thông báo chuyến bay bị delayed, chẳng những một lần mà đến ba lần. Phải text cho anh Mẫn biết máy bay đến trễ. Đây là tệ nạn thường xảy ra trong khoảng thời gian ngành hàng không gặp trở ngại khi chính trường nước Mỹ đang trong hồi đấu đá giữa chính quyền và các “chánh chị da” thuộc đảng dân chủ. Họ không thông qua ngân sách cho bộ an ninh nội địa nên nhân viên kiểm soát an ninh không đủ người làm việc. Cuối cùng, mãi đến hơn hai giờ chiều mới được đón về nhà anh Trương Xuân Mẫn. Tội nghiệp cho anh Trương Xuân Mẫn, lái vô lái ra phi trường lăm lăm mới đón được khách phương xa. Về nhà ăn uống và bàn vài vấn đề của Phong Trào Du Ca ngày xưa lẫn ngày nay. Anh Trương Xuân Mẫn và chị Thy Cúc – vợ anh Mẫn với lòng đầy nhiệt huyết với Phong Trào Du Ca Việt Nam sẵn sàng tiếp đón hai kẻ Du Ca già như những lần trước. Đây là lần thứ tư tôi đến với đoàn Du Ca Bắc California.

Ngày 5 tháng 5: Cuộc hẹn hò đầu tiên với anh em cùng đơn vị ngày xưa. Tay bắt mặt mừng và nhìn nhau thấy vài khuôn mặt không còn như xưa. Thời gian! Tuổi già! Bệnh tật! Vẫn chuyện trò rôm rả nhắc lại bao chuyện cũ, chuyện mới. Nhiều anh trông vẫn còn khỏe nhưng có vài người sức khỏe đã suy sụp từ lâu. Hai anh Phạm Đức Hiền và Trần Văn Khánh bị bệnh tim, Hiền đã mổ mấy năm trước đang hồi sức nhưng giọng nói chỉ nghe thều thào. Khánh cũng bị tim phải mang pacemaker, giọng nói cũng rất khiêm nhường, mắt mũi coi chừng cũng khá lem nhem, bước đi “chập chững” như con trẻ tập đi. Trông các bạn thật quá thương nhưng chẳng biết làm sao hơn. Cầu mong mọi người được khỏe là mừng. Đặc biệt có Đào Minh Quân (không phải ông Quân

tự xưng mình là tông tông cà khía bịp thiên hạ) từ Santa Anna lái xe sáu tiếng đồng hồ để đến San Jose chung vui với bạn bè. Cuộc hội ngộ được vui thêm với phần văn nghệ ca hát và ngâm thơ. Phu nhân của các anh nấu các món ăn ngon kèm theo loại nước màu có chất cồn khiến những câu chuyện càng thêm phần hứng thú. Gặp nhau từ trưa cho đến buổi chiều xế bóng mới lưu luyến chia tay. Tình chiến hữu nồng ấm nơi xứ người cũng là niềm an ủi cho những kẻ phải buông súng bỏ nước ra đi từ hơn nửa thế kỷ trước. Có một điều cũng cần ghi ra đây vì nó đáng nhớ. Lần trước vào tháng 9 năm 2023 tôi đến San Jose và được anh Hoàng Kim Tài mời đến nhà riêng dự họp mặt. Lần này anh cũng là người xung phong đứng ra tổ chức tại nhà. Anh và tôi cùng mang họ Hoàng Kim, không biết có bà con gì không nhưng chúng tôi đã coi nhau như anh em ruột thịt vậy. Có điều khiến tôi không được vui trọn vẹn là vắng mặt anh Bảo Tố. Anh đã mất đạo tháng 2 vì bạo bệnh.

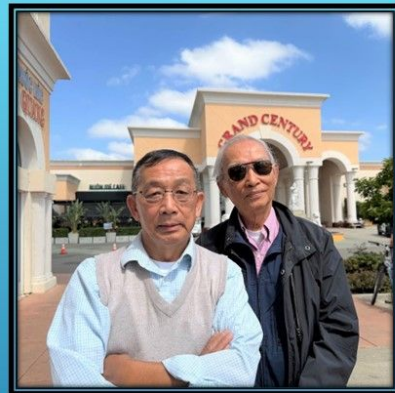

Ngày 6 tháng 5: Như đã đề nghị với anh Lê Bình Định, buổi họp mặt sẽ diễn ra vào lúc 10:30 sáng ngày 6 tháng 5. Khi bạn tôi là anh Ngô

Văn Hồi (đồng môn ở Đà Lạt) và phu nhân đón và đưa vợ chồng tôi đến Grand Century Shopping Mall thì anh Lê Bình Định và một số anh chị đã có mặt ở đó. Anh Lê Bình Định là Web Master của Văn Bút Tao Đàn Hải Ngoại cho biết có sự hiện diện của giáo sư trường Quốc Gia Nghĩa Tử Lê Quốc Tấn, thi sĩ Minh Nguyệt, thi sĩ Mơ Đổ, nhạc sĩ Trần Quảng Nam, chủ tịch Gia Đình Quốc Gia Nghĩa Tử Phúc Lưu, photographer Quỳnh Nguyễn, văn thi sĩ Minh Thúy Thành Nội và phu quân, văn sĩ kiêm Web Master Gia Đình Quốc Gia Nghĩa Tử Khánh Mai. Có vài anh chị không đến được do bận việc.

Anh Lê Bình Định vui vẻ chào đón vợ chồng tôi và hai người bạn, giới thiệu với các văn thi sĩ trong diễn đàn. Biết văn thi sĩ Minh Thúy Thành Nội và vài anh chị đã lái xe hơn cả tiếng đồng hồ để đến họp mặt. Trước khi đi, tôi được biết thi sĩ Dư Thị Diễm Bồn cũng muốn đến họp mặt nhưng vì ở quá xa, tận thủ phủ Sacramento nên không đến được, chị không quên gửi lời chúc mừng đến cuộc hội ngộ vui vẻ. Anh Lê Bình Định đãi ăn một bữa tiếm xấm ngon miệng cùng những câu chuyện đối trao thân tình. Các thi sĩ Minh Thúy Thành Nội, Minh Nguyệt, Mơ Đổ người nào cũng thân hình nhỏ nhắn nhưng sức làm việc và viết lách trên diễn đàn quả là đáng phục. Tôi còn nhớ cách nay hơn hai năm khi mới được giới thiệu sinh hoạt với diễn đàn Văn Bút Tao Đàn Hải Ngoại, tôi có gửi một bài thơ Đường lên diễn đàn, trong đó có một chữ “lạc vận” thì thi sĩ Minh Thúy Thành Nội đã đề nghị sửa lại chữ đó. Tôi có nhắc chuyện này khi gặp chị. Trên diễn đàn nghe hai chữ “Thành Nội” tôi biết ngay chị là người Sông Hương Núi Ngự, với giọng nói ngọt ngào nhỏ nhẹ như làn gió chiều thoảng trên dòng Hương Giang. Còn chị Minh Nguyệt và Mơ Đổ thì ít nói nên tôi không biết hai chị là người của miền nào. Anh Khánh Mai nói chuyện hết sức vui vẻ nhiệt tình. Đặc biệt giáo sư Lê Quốc Tân gần chín mươi tuổi nhưng người trông như ở tuổi bảy mươi, nói chuyện hoạt bát và duyên dáng, lúc nào cũng nở nụ cười trên môi.

Riêng anh Lê Bình Định là người tôi rất ái mộ bởi anh là linh hồn của diễn đàn Văn Bút Tao Đàn Hải Ngoại với lối trình bày bài vở của các thành viên qua những Flip với nhiều hình ảnh sinh động có nhạc phụ họa. Vừa đọc nội dung các bài văn bài thơ vừa nhìn những hình ảnh lại vừa chìm đắm theo những khúc nhạc du dương lãng mạn hay bi hùng, vui tươi người đọc không khỏi dâng tràn cảm xúc để tâm hồn xao xuyến, vui buồn cùng tác giả. Những bài thơ bài văn anh đưa lên Flip chẳng khác nào những đoạn phim với những nhân vật ảo trên màn ảnh nhỏ. Nhiều lần tôi và anh Lê Bình Định có trao đổi đôi điều qua email. Được biết anh Lê Bình Định có thời gian sống và theo học tại Đà Lạt là quê tôi với sương khói bốn mùa, hoa nở quanh năm, sau anh chuyển về Sài Gòn học ở trường Quốc Gia Nghiã Tử. Khi vừa trông thấy, anh đã nhận ra tôi và tôi cũng nhận ra anh ngay dù chúng tôi chưa gặp nhau lần nào. Đặc biệt khi tôi tiến đến gần, anh là người đưa tay ra trước để bắt tay tôi nhưng không với bàn tay phải thường tình mà là bàn tay trái. Tôi biết ngay anh cũng đã là một Hướng Đạo Sinh ngày nào nên tôi cũng đưa bàn tay trái ra để siết chặt bàn tay trái của anh. Tôi xúc động bởi tình huynh đệ Hướng Đạo.

1. Thi sĩ Mơ Đỗ
2. Thi sĩ Minh Nguyệt
3. Thi sĩ Minh Thủy Thành Nội
4. Web Master Lê Bình Định

Chuyện cũ: Vào tháng 2 năm 2025 anh Lê Bình Định có tổ chức họp mặt các văn thi sĩ trong văn Bút Tao Đoàn Hải Ngoại tại San Jose. Tôi có ghi danh tham dự nhưng vì sức khỏe của vợ tôi lúc đó không cho phép nên tôi đã không sang dự được. Lần này không bỏ lỡ cơ hội và tôi đã gặp được, chẳng những anh Lê Bình Định mà còn được gặp một số anh chị em văn thi sĩ của miền Thung Lũng Hoa Vàng. Cám ơn anh Lê Bình Định. Cám ơn các anh chị văn thi sĩ miền miền Bắc California.

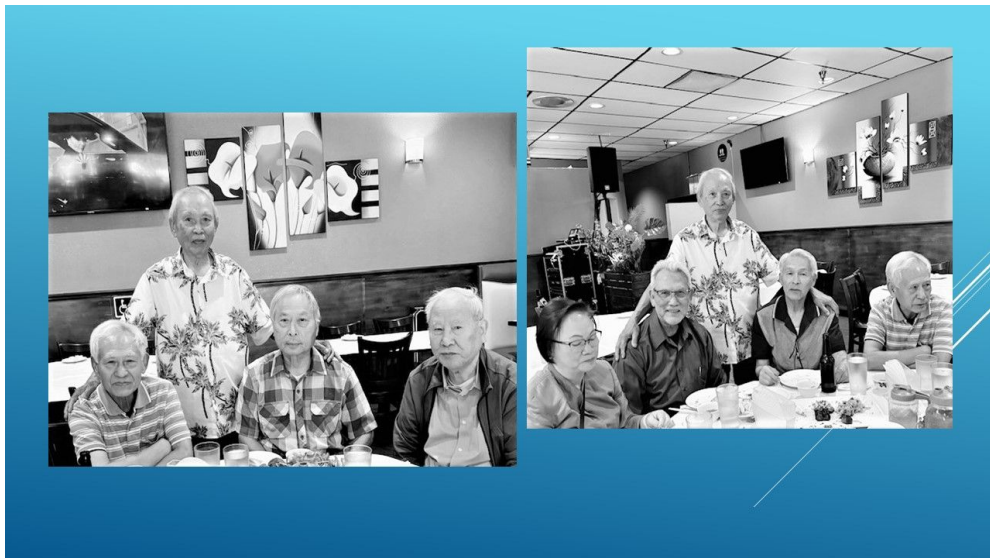

(Hình ảnh trong đoạn này do anh Lê Bình Định cung cấp)

Chúng tôi lưu luyến chia tay hẹn ngày gặp lại. Bầu trời San Jose có vài đám mây mỏng lang thang trên những ngọn đồi vây quanh Thung Lũng Hoa Vàng. Trời dịu mát. Tôi ôm trọn niềm vui và nhớ từng gương mặt, từng giọng nói của từng anh từng chị, nhớ những câu chuyện của giáo sư Lê Quốc Tấn nói với học trò. Trong đời tôi có thêm một ngày hạnh phúc.

Ngày 7 tháng 5: Tôi thường nói đùa với bạn bè rằng “Mỗi lần tôi ghé đến Nam hay Bắc California là mỗi lần tôi “chạy show”. Những show này do tôi lên chương trình và bàn thảo cùng các anh chị nơi tôi đến để tiện việc sắp xếp và mong các anh chị có mặt càng nhiều càng vui cho tôi được thăm hỏi chuyện trò và nhìn những gương mặt quen thân ngày nào. Đặc biệt là những nhóm người mà tôi từng biết và sinh hoạt chung trước đây như Hướng Đạo, Du Ca, đồng môn, đồng hương, những người trong đơn vị cũ và một số bạn bè thân thiết khác. Nay tuổi đã cao nên đi đâu cũng có bè trên đi theo để cả hai được yên tâm. Bè trên không yên lòng để tôi đi một mình và tôi cũng chẳng yên tâm khi bè trên ở nhà một mình. Hơn nữa dạo này sức khỏe cả hai đều tuột dốc nên “bên chàng có nàng và bên nàng có chàng” là rất ư cần thiết. Show hôm nay là cuộc gặp gỡ với một số các anh em Hướng Đạo. Đặc biệt muốn gặp các anh chị Tráng Sinh toán Chí Linh thuộc Tráng Đoàn Nguyễn Trãi do tôi thành lập năm 2002 hoạt động trên một số tiểu bang. Anh Nguyễn Trung Hòa là toán trưởng và vài anh chị em còn sinh hoạt cho đến nay. Anh Hòa hẹn chúng tôi tại nhà hàng Ánh Hồng lúc 5 giờ chiều. Hôm ấy có mặt, ngoài anh Hòa còn có anh Ngô Văn Tân, vợ chồng anh Mai Ngọc Oánh, hai anh Nguyễn Mạnh Kym và Mai Ngọc Nghĩa cũng có mặt. Vắng mặt chị Phan Hà và anh Phan Gia Hưng. Nghe nói chị Phan Hà đang rất bận trong việc vận động bầu cử mà chị là ứng cử viên dân biểu quốc hội liên bang khu vực khu vực 17 theo khuynh hướng bảo thủ. Tôi biết chị Phan Hà (Jennie Ha Phan) là người rất tích cực hoạt động trong cộng đồng người Việt Nam tại San Jose. Tôi rất ngạc nhiên khi nghe tin chị ra ứng cử. Chúc chị thành công.

Ngồi quay quần quanh chiếc bàn tròn, chúng tôi vừa ăn uống vừa chuyện trò xoay quanh đề tài Hướng Đạo xưa và nay và vài câu chuyện thời sự. Anh Nguyễn Trung Hòa ở tuổi sát với con số chín mươi nhưng anh vẫn còn khỏe và kiên trì theo đuổi con đường Hướng Đạo đúng như tên rừng của anh là Gấu Kiên Trì. Hai anh Ngô Văn Tân và Mai Ngọc Oánh trông vẫn còn sức trai. Anh Nguyễn Mạnh Kym và Mai Ngọc Nghĩa cũng vậy, vui vẻ hoạt bát như ngày nào. Tôi có rủ anh Kym và Nghĩa sang Texas dự kỳ trại mùa đông vào tháng 11 năm nay. Cả hai hứa sẽ sang dự. Chúng tôi siết chặt tay cùng hát “*Gặp nhau đây rồi chia tay. Ngày vàng như đã vụt qua trong phút giây...*”. Trời vẫn còn sáng dù thời gian đã trôi vào ban tối...

Ngày 8 tháng 5: Sáng nay chúng tôi đáp chuyến bay sớm để đến Portland, Oregon. Máy bay cất cánh 6 giờ sáng nên anh Trương Xuân Mẫn cho chúng tôi biết là phải thức dậy vào lúc ba giờ rưỡi sáng để chuẩn bị. Thú thật trong mấy ngày vừa qua, buổi tối tôi chỉ ngủ được chừng hai tiếng đồng hồ. Lý do là California cách Texas hai tiếng đồng hồ nên khi Cali 8 giờ tối thì Texas đã là 10 giờ đêm. Thường mỗi tối anh chị Trương Xuân Mẫn ăn tối lúc 8 -9 giờ tối (Texas là 10 - 11 giờ đêm) nên tôi cũng thức theo và sau đó chỉ ngủ chỉ một hai tiếng đồng hồ. Khi tôi chuẩn bị xong thì một số anh chị Du Ca cũng lần lượt có mặt để cùng ra phi trường. Tại phi trường đã có vài anh chị đợi sẵn. Số người đi Oregon gồm 12 người kể cả vợ chồng tôi. Nhiều anh chị còn phải đi làm hoặc bận việc nên không đi được. Anh Trương Xuân Mẫn hướng dẫn đoàn gồm các chị Kim Thư, Kim Sơn, Thu Thủy, Lê Thu. Thy Cúc, anh Quốc Hùng. Chị Mây Lan, chị Thy Ngọc và anh Hoàng Vinh sẽ đến Portland vào buổi tối cùng ngày.

Chỉ hơn một giờ bay là chúng tôi đến phi trường Portland khi hơi lạnh buổi sáng khiến chúng tôi phải, người thì kéo cổ áo lên để che gió,

người thì choàng thêm chiếc áo ấm mỏng. Chưa thấy mặt trời ở phương đông. Về Portland như tôi biết là một thành phố nổi tiếng về thiên nhiên xanh mát và rất gần gũi với núi rừng, sông nước. Thành phố nằm giữa hai con sông lớn là Willamette và Columbia nên phong cảnh vừa có vẻ hiện đại vừa có nét hoang sơ của vùng Tây Bắc Hoa Kỳ. Đặc điểm của Portland là trong thành phố có rất nhiều công viên, rừng và đường đi bộ. Forest Park được xem là một trong những khu rừng đô thị lớn nhất nước Mỹ với hàng chục dặm đường mòn giữa rừng thông, rêu xanh và những con suối nhỏ rất yên tĩnh. Ngoài ra còn có Mount Tabor Park – một công viên nằm trên miệng núi lửa đã tắt, từ đây có thể nhìn thấy toàn cảnh thành phố, đặc biệt vào buổi hoàng hôn tắt nắng. Những ngày trời quang mây tạnh còn thấy được núi tuyết Mount Hood ở phía xa xa. Cách Portland không xa là Columbia River Gorge nổi tiếng với thác nước, vách núi và rừng cây xanh... Cảnh đẹp như thế nhưng tôi chưa có đủ duyên để ở lại hầu đặt chân lên những thảm cỏ xanh và ngắm nhìn thiên nhiên kỳ thú. Tiếc thay!

Chị Ngọc Hà và anh Dean Dũng đón chúng tôi ngay khi vừa đặt chân xuống phi trường, sau đó gặp anh Vũ Đăng Khoa là sáng lập viên đồng thời là chủ tịch hội Kết Nối Văn Hóa Việt. Anh Đăng Khoa và chị Ngọc Hà đều là cố vấn của Đoàn Du Ca Oregon, anh Dean Dũng là đoàn phó Du Ca. Sau khi mọi người được điểm tâm bằng những tô phở nóng thơm ngon do anh Khoa khéo đãi, chúng tôi được hướng dẫn đi xem

vườn hồng nổi tiếng Portland được lập từ năm 1917 với hơn mười ngàn gốc hồng của sáu trăm giống hồng khác nhau. Hoa nở đẹp từ tháng sáu đến tháng mười nên khi chúng tôi đến thăm thì hoa vẫn chưa nở nhiều. Cảnh đó là khu vườn Nhật Bản cũng gây ấn tượng an lành giữa khung cảnh thiên nhiên tươi mát. Anh Dũng lái chiếc xe 12 chỗ ngồi sau đó đưa chúng tôi về ngôi nhà trọ airbnb nằm trên đường Harney, nơi đây có ba phòng cho sáu người. Anh Mẫn cho vợ chồng tôi một phòng, một phòng cho anh và vợ là Thy Cúc. Phòng còn lại chỉ dành cho hai người nên có bốn chị phải bốc thăm xem ai ở ai đi sang một nhà khác cũng gần đó ngoài anh Quốc Hùng tự nguyện “cất bước ra đi”. Kết cuộc có hai chị phải xách túi ra đi nhưng đã xin ở lại ngủ ngoài sofa. Anh Quốc Hùng, chị Mây Lan cùng vợ chồng anh Hoàng Vinh – Thy Ngọc trọ ở căn nhà thứ hai, còn dư một phòng không người ở trong khi có lẽ vì ham vui hay lý do nào khác mà hai chị không đành bỏ đi để suốt mấy ngày liên tục, buổi sáng thức dậy tôi đều nghe thấy hết chị này đến chị khác than phiền đủ điều chẳng hạn như những tiếng ngáy hòa thành một bản nhạc không lời mà các chị phải nghe...Tôi coi đây như là chuyện vui và các chị giờ này cũng không tìm đâu ra khúc nhạc “ngáy” để mà nghe nữa. Mong các chị đừng rầy rà tôi khi nhắc đến chuyện “ngủ ngáy” này. Chuyện gì khi đã trở thành “kỷ niệm” thì dù vui hay buồn, theo tôi, cũng đều đẹp cả.

Theo lời mời của anh Vũ Đăng Khoa, buổi chiều chúng tôi có mặt tại nhà hàng Mê Kông nằm ở trung tâm thành phố để dự buổi hội ngộ giữa ba đoàn Du Ca (Oregon, Nam California, Bắc California). Được biết đoàn Du Ca Nam California đã có mặt từ hôm trước gồm sáu người, chị Mỹ Linh là đoàn trưởng và các chị Giáng Tuyết, Lan Hương, Jessica Vũ, Diane Ngô, Thúy Quỳnh. Không lẽ các anh đều ở nhà làm babysites cho cháu ngoại cháu nội hết hay sao? Riêng đoàn Bắc Cali gồm 10 người thì bảy vị là nữ. Du Ca thời buổi “nam suy nữ thịnh” chẳng?...

Nhà hàng Mê Kông do người Cam Bốt làm chủ nên các món ăn không hợp với khẩu vị Việt Nam là mấy nhưng chúng tôi cũng cố gắng giải quyết vấn đề bao tử cho êm rồi thưởng thức một chương trình ca

nhạc với những giọng hát chuyên nghiệp luân phiên trình diễn. Chương trình được chuẩn bị chu đáo gồm cả các giọng hát của Nam lẫn Bắc California. Chị Ngọc Hà là cố vấn đoàn Du Ca Oregon với vai trò MC rất duyên dáng và linh hoạt. Giọng hát của các anh chị Hải Như, Thu Cúc, Thúy Trương, Đặng Tú, Kim Thu, Lan Hương, Giáng Tuyết, Jessica Vũ, Diane Ngô, Mỹ Linh, Thúy Quỳnh, Kim Sơn, Quốc Hùng, Dean Dũng, Minh Triết, Như Ý...đã diu những bước chân uyển chuyển nhịp nhàng lướt trên sàn nhảy cho mãi đến khuya.

Ngày 9 tháng 5: Đêm hôm trước trở về nhà trọ khá muộn nhưng sau vài tiếng đồng hồ nghỉ ngơi, thức dậy thấy ai cũng có vẻ tươi tỉnh để chuẩn bị cho một ngày mới. Chị Kim Sơn và chị Thu Thủy đang loay hoay trong bếp vừa trông thấy tôi, một chị hỏi “Anh có ăn mì gói không?”. Thú thật thỉnh thoảng ở nhà tôi cũng xơi một gói mì vào buổi sáng với hương vị đặc quánh Việt Nam, nhưng tôi cũng trả lời ngay: ăn

chứ sao không. Nhìn thùng mì để trên counter tôi biết là loại mì này không thuộc gu của tôi nhưng không sao. Có điều tôi thắc mắc là thùng mì ở đâu ra mà có. Chưa kịp hỏi thì chị Kim Sơn đã lên tiếng: “*khuya hôm qua vào lúc hai giờ sáng, chị Ngọc Hà mang thùng mì gói đến để anh chị em ăn sáng...*”. Chị Kim Sơn giải thích: Chị Ngọc Hà nghe phong thanh ai đó muốn có mì gói để điểm tâm nên chị Ngọc Hà đã không quảng ngại, lặn lội trong đêm khuya mang tới. Cũng cần nhắc là anh Vũ Đăng Khoa, anh Dean Dũng và chị Ngọc Hà là những người đã bám sát đoàn chúng tôi để kịp giúp đỡ từ nơi ăn chốn ở đến phương tiện di chuyển và hướng dẫn đi thăm vài nơi cần xem tại Portland. Sau khi ăn sáng xong, chúng tôi được anh Dean Dũng chở đi xem thác nước nổi tiếng ở Oregon. Đến nơi đã thấy có mặt anh Vũ Đăng Khoa, chị Ngọc Hà và một số anh chị Du Ca Oregon, đồng thời cũng thấy có mặt các chị trong đoàn Nam California. Thác nước có tên Multnomah, từ xa đã thấy thác ở trên đỉnh núi cao đổ xuống, có hai tầng rất đẹp với cầu Benson bắc ngang qua giữa thác. Nhiều anh chị đã cho phone cầm tay đủ loại làm việc. Thấy có bảng chỉ dẫn du khách: Đoạn đường dốc đến cầu Benson 0.2 mile, lên đến đỉnh thác là 1 mile. Dốc cao quanh co nhưng hôm đó tôi quên mang theo gậy chống nên hai kẻ Du Ca già bèn ngoéo tay nhau bước từng nửa bước mới lên được đến cầu. Nhiều vị cao niên như chúng tôi hay xồn xồn cũng chỉ lên tới cầu trong khi đám

nam nữ thanh niên bước vèo vèo thấy mà ham, họ lên tận đỉnh thác rồi xuống mà không thấy đổ mồ hôi như đám già nua chỉ đi tới cầu. Tiếc một thời xuân xanh! Nhớ lúc còn trai trẻ tôi đã từng leo lên đỉnh Núi Bà ở Đà Lạt (đỉnh Langbian) cả chục lần, vai đeo ba lô, chân bước thoăn thoắt và miệng thì ca hát inh ỏi cùng các bạn Hướng Đạo. Anh chị em Du Ca hình như không có ai leo lên tận đỉnh. Lúc lên hay xuống dốc chúng tôi cũng trao đổi chuyện trò cùng các anh chị Du Ca Oregon lẫn Nam Cali. Người nào cũng vui cười hỏi thăm nhau rất thân tình. Những chiếc phone cầm tay lại thi nhau hướng về thác nước để chụp. Những nụ cười làm duyên làm dáng của các nữ nhi có tuổi hình như cũng làm cho đám cỏ cây bỗng đứng buồn. May mà trời chưa đổ mưa...

Buổi chiều cùng ngày theo lời mời, chúng tôi có mặt tại tư gia anh Vũ Đăng Khoa để sinh hoạt và dự đêm nhạc thánh phòng. Ngôi nhà ở ngoài thành phố Portland, phía sau là cả một khu rừng cây xanh nằm

sâu phía dưới có con suối chảy ngang cùng với tiếng gió vi vu như tiếng
thông reo ở Đà Lạt. Nghe nói thỉnh thoảng cũng có beo và gấu mò về
bên dưới. Nhiều thức ăn bày sẵn cùng với giàn rượu vang đủ loại. Vừa
ăn uống vừa chuyện trò. Anh Vũ Đăng Khoa ngỏ lời chào mừng đến mọi
người và buổi sinh hoạt ngoài trời khá sinh động với các bài hát Du Ca
mở đầu. Dịp này tôi có tặng anh Vũ Đăng Khoa hai cuốn sách do tôi
viết, ngoài ra tôi còn được yêu cầu trình bày tiến trình thành lập Phong
Trào Du Ca. Cũng chiều hôm ấy có người do tôi mời đến dự, - Vi Lan và
chồng, Lan Thương cùng chồng. Cả hai ngày xưa là tráng sinh sinh hoạt
trong Tráng Đoàn Bạch Đằng ở Sài Gòn cùng tôi. Chồng của Vi Lan là
David James Trapp - nhà văn người Mỹ vài năm trước anh có tặng tôi
cuốn sách tựa đề "The Bard of Bethlehem", chồng Lan Thương là Hiếu,
một tay mê đánh đàn guitar. Cả Trapp lẫn Hiếu đều có mang theo đàn.
Trapp mang cây đàn giống như đàn lyre loại nhỏ. trong khi mọi người

Cali như Giáng Tuyết, Lan Hương, Jessica, Diane, Mỹ Linh và Thúy
Quỳnh...Bắc Cali như Thy Cúc, Kim Sơn, Kim Thư, Lê Thu, Mây Lan,
Hoàng Vinh, Thy Ngọc, Thu Thủy, Quốc Hùng khiến cho đêm nhạc thánh
phòng mang nhiều màu sắc cùng nhạc điệu của những bài ca một thời
của Miền Nam Việt Nam. Xin cảm ơn các anh các chị.

Ngày 10 tháng 5: Hôm nay là ngày chính thức ra mắt Đoàn Du Ca Oregon nên chúng tôi có mặt sớm tại nhà hàng Mê Kông một lần nữa. Nơi đây có cả một sân khấu lớn với đầy đủ phương tiện âm thanh và ánh sáng. Hiện diện ngoài ba đoàn Du Ca còn có các vị trưởng thượng, thân hào nhân sĩ, quan khách, đại diện các hội đoàn, cơ quan truyền thông báo chí. Sau phần nghi lễ, ba đoàn Du Ca trình bày hai bài hát “Chuyện Quê Ta” và “Về Với Mẹ Cha” của nhạc sĩ Du Ca Nguyễn Đức Quang (thành viên sáng lập Phong Trào Du Ca Việt Nam). Luân phiên trình bày, đoàn Du Ca Oregon với Đường Đi Khó, Hoa Cài Mái Tóc, Tôi Muốn, Bức Họa Đồng Quê, Lối Về Xóm Nhỏ. Đoàn Nam Cali với Ngồi Quanh Đây, Đến Với Quê Hương Tôi. Đoàn Bắc Cali với Bóng Cờ Lau,

Chiến Sĩ Vô Danh, Im Lặng Là Đồng Lửa, Hò Lơ Dân Ca Miền Nam, Tôi Có Một Bài Ca (của nhạc sĩ Trương Xuân Mẫn). Hội Hậ Duệ Oregon hát hai bài Đường Về Hai Thôn và Anh Xin Đưa Em Về.

Giữa chương trình tôi được yêu cầu lên sân khấu để trình bày diễn tiến thành lập Phong Trào Du Ca Việt Nam. Thời lượng không cho phép nên tôi chỉ trình bày vắn tắt như sau: Khởi từ Ban Trầm Ca của năm sinh viên đại học Đà Lạt năm 1965 (Nguyễn Đức Quang, Hoàng Kim Châu, Trần Trọng Thảo, Hoàng Thái Lĩnh, Nguyễn Quốc Văn) chuyên hát những bài ca mang tính cách suy tư, nhận thức lành mạnh

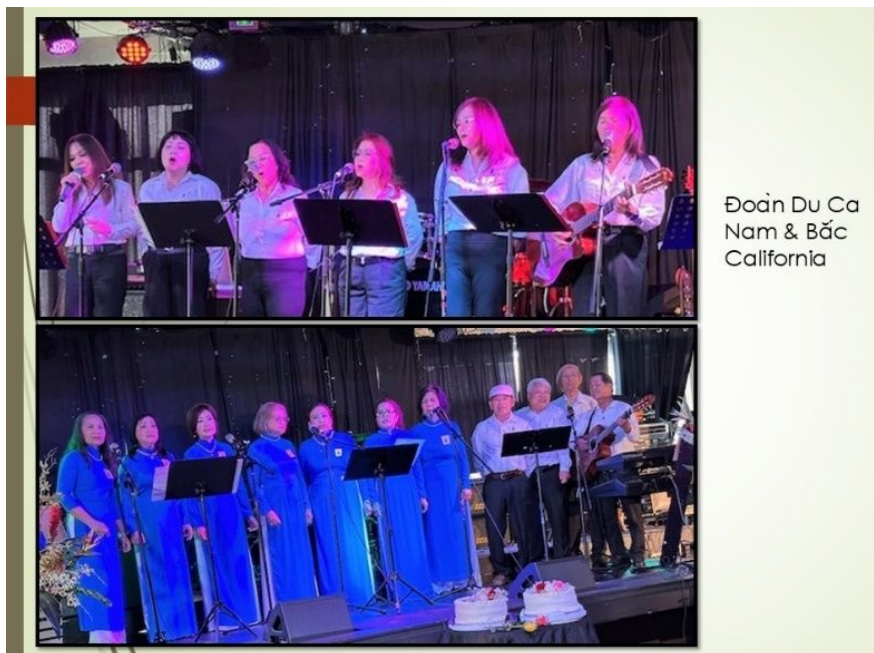
cùng những bài dân ca ba miền cho đến lúc tham gia các trại công tác xã hội tại Sài Gòn và các tỉnh, tiếng hát của Trầm Ca đã ảnh hưởng và tác động lớn đến giới thanh niên - sinh viên - học sinh. Trầm ca có mặt tại các khuôn viên trung học đại học, các tổ chức văn hóa, xã hội, các quân trường, trại tù binh, quân y viện, trung tâm chiêu hồi, một số đơn vị chuẩn bị ra trận (như chi đoàn thiết giáp đóng ở Mỹ Tho)...Từ đó được sự khuyến khích của giới hoạt động thanh niên tại Thủ Đô như các anh dược sư Hoàng Ngọc Tuệ, nhà báo Đỗ Ngọc Yển, giáo sư Đỗ Quý Toàn, giáo sư Trần Văn Ngô, giáo sư Lê Đình Diểu, giáo sư Hà Tường Cát, giáo sư Trần Đại Lộc...Ban Trầm Ca xin giấy phép hoạt động như một phong trào văn hóa thanh niên dưới tên Phong Trào Du Ca Việt Nam do bộ Văn Hóa Giáo Dục cấp. Ngày 19 tháng 12 - 1966 là ngày ra mắt Phong Trào được tổ chức tại giảng đường Spellman của viện đại học Đà Lạt với sự tham dự của linh mục viện trưởng và các giáo sư cùng đông đảo giới hoạt động văn hóa, thanh niên, truyền thông báo chí Sài Gòn lên dự. Có 42 đoàn Du Ca được thành lập hoạt động trên toàn Miền Nam Việt Nam cho đến ngày 30 tháng tư - 1975 bị chính quyền mới giải tán cùng với Phong Trào Hướng Đạo. Dịp này tôi tặng đoàn Du Ca Oregon một tấm Plaque kỷ niệm. Sau đó anh Trương Xuân Mẫn - trưởng đoàn Du ca Bắc Cali cũng có câu chuyện về Du Ca và tặng quà lưu niệm.

Tiếp tục chương trình, anh Vũ Đăng Khoa giới thiệu Đoàn Du Ca Oregon. Cá nhân tôi xin bày tỏ sự thán phục từ thành phần nhân sự có trên ba mươi thành viên cho đến việc tổ chức, điều hành, sinh hoạt lẫn trình diễn. Được biết đoàn trưởng là anh Khương Lịch, đoàn phó là anh Dean Dũng, thư ký là chị Vân, thủ quỹ là chị Lưu Tuyết, phụ trách huấn luyện là chị Hải Như. Với một lực lượng hùng hậu như thế, kỳ vọng của tôi là đoàn Du Ca Oregon luôn cộng tác với Hội Kết Nối Văn Hóa Việt và các đoàn Du Ca Nam Bắc California để duy trì và phát triển Phong Trào. Những khách mời của tôi đến dự có Vi Lan, Lan Thương và Hiếu. Ngoài ra còn có vợ chồng bạn tôi là anh chị Ngô Văn Lạch là đồng hương và

đồng môn Đà Lạt. Anh chị cũng là một gương mặt rất quen thuộc với cộng đồng Người Việt ở Oregon.

Phần cuối của lễ ra mắt là chương trình văn nghệ do anh chị em Du Ca của cả ba đoàn luân phiên trình bày và khách tham dự không quên dúi nhau ra sàn nhảy để vui trọn một đêm đầy kỷ niệm và khi chia tay không khỏi luyến tiếc.

Ngày 11 tháng 5: Ngày cuối ở Oregon, anh chị em Bắc Cali sẽ ra phố mua sắm, ăn uống tự do. Riêng tôi và bề trên xin phép tách đoàn để

thăm một đồng hương cũng là đồng môn ở Đà Lạt thuở nhỏ - thời trung học. Mười giờ anh chị Ngô Văn Lạch ghé nhà trọ đón vợ chồng tôi về nhà anh chị ở thành phố Beaverton cách Portland khoảng 20 - 25 phút lái xe. Đây là một thành phố thuộc loại bình yên của Oregon với nhiều cây xanh bóng mát, có đông người Việt cư ngụ. Ngày xưa ngày xưa khi thành phố Đà Lạt còn dày đặc sương mù và mưa, anh Lạch đạp xe đạp đi học ngang qua nhà tôi ở cây số 6, anh ở cây số 7. Tưởng chừng chỉ cách nhau một cây số nhưng thực sự với con đường đá lồi chổm lên xuống dốc quanh co, quãng đường xa gần ba cây số. Lạch và tôi học cùng lớp nhưng khác ban. Tôi gặp anh hơn mười năm trước khi anh qua Houston và từ đó anh cứ mời vợ chồng tôi sang Oregon để anh hướng dẫn đi chơi đó đây. Dịp may đã đến và cả hai hẹn hò nhau vào ngày cuối tôi ở Oregon - nhưng thời gian quá ít ỏi. Vợ Lạch là người Miền Nam - ngày xưa là nữ sinh ở miền tây. Khi người sĩ quan hải quân trẻ chuyển công tác về vùng IV thì gặp "em gái hậu phương" này. Chị Lạch hiền, nói năng nhỏ nhẹ, hiếu khách. Chúng tôi dùng bữa tại nhà anh chị, rồi nghỉ ngơi một lát. Anh nhường chiếc giường nhỏ cho tôi nằm nghỉ, bề trên tôi và chị Lạch suốt buổi chuyện trò, định buổi chiều kéo ra quán ăn. Tôi và Lạch kể lại những chuyện thuở xưa, anh nhắc đến tên của nhiều người ở xóm tôi coi như những bậc trưởng thượng một thời. Dạo đầu năm tôi có viết một truyện tựa là "Đồi Gió Hú" nói về một nhân vật có thật ở miệt cây số 9 gần nhà anh tên là Kha (gọi là O Kha) thì anh cũng biết nhân vật kỳ lạ này. Nhắc lại những ngày vui học

trò, những khó khăn của những gia đình đến khai phá ở đất Hoàng Triều Cương Thổ thuở cạp beo về tới phố để vui với quá khứ...

Khoảng bốn giờ tôi nhận được điện thoại từ một người định

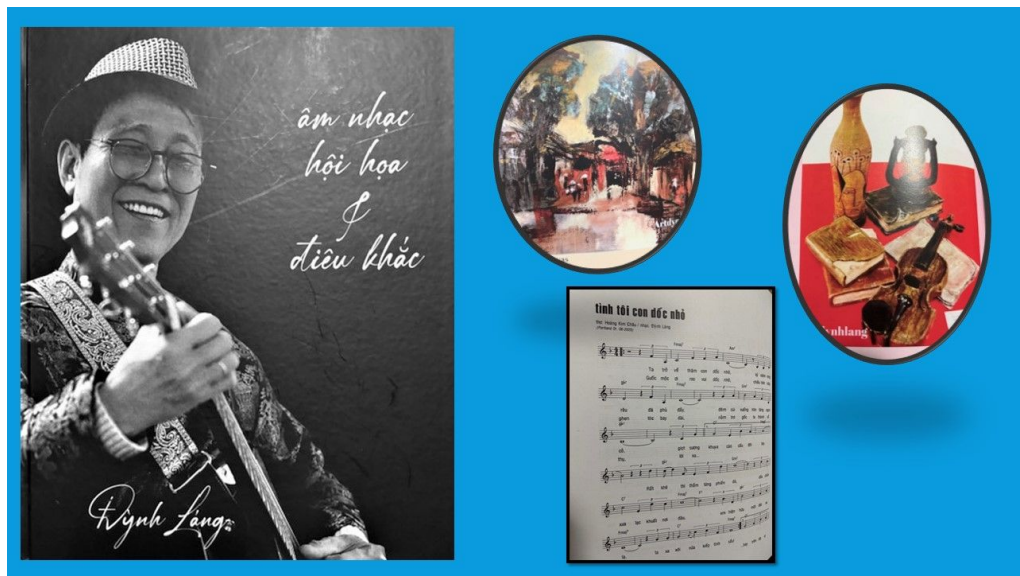

gặp nhưng không gặp được. Đó là trưởng Hương Đạo Bạch Văn Nghĩa. Trước khi đến Oregon tôi đã gửi thư mời trưởng Nghĩa đến dự buổi ra mắt đoàn Du Ca nhưng hôm đó trưởng Nghĩa không đến. Giờ thì được biết trưởng Nghĩa bị một cơn stroke nhẹ do tự ý bỏ uống thuốc cao máu trong thời gian dài, may mà cấp cứu kịp thời nên đã bình phục hoàn toàn và gọi hẹn gặp tôi lúc 5 giờ để gặp mặt chuyện trò. Vợ chồng Ngô Văn Lạch thông cảm và cho tôi khoảng thời gian của buổi chiều còn lại. Ngoài trưởng Nghĩa tôi còn gặp trưởng Sự, trưởng Trúc Anh và nhà thơ, hội họa và điêu khắc Đĩnh Láng (Nguyễn Thanh Phương) - người đã phổ nhạc bài thơ của tôi "Tình Tôi Con Dốc Nhỏ" có in trong tuyển tập nhạc anh tặng tôi. Những câu chuyện về Hương Đạo, thơ nhạc được trao đổi một cách thân tình. Trưởng Bạch Văn Nghĩa là trưởng đã tổ chức các trại Họp Bạn Hương Đạo Trưởng Niên tại Oregon đồng thời là người đang thực hiện tờ báo Liên Lạc. Trưởng Nghĩa cũng cho biết trưởng Trúc Anh là người một mình đảm nhận phần nấu nướng cho toàn trại sinh trong lần trại Họp Bạn Trưởng Niên năm 2025. Chúng tôi

chia tay nhau khi ngoài trời đã thoáng tỏa hơi lạnh từ biển Thái Bình Dương.

Buổi tối khi trở về nhà trọ tôi được biết anh chị em Du ca của cả ba đoàn có một tiệc vui do một Fan của Du Ca ở Portland khoản đãi. Tối hôm đó chị Mây Lan và vợ chồng anh chị Hoàng Vinh – Thy Ngọc đáp máy bay về lại San Jose. Số còn lại sáng sớm hôm sau cũng sẽ lên đường để về Thung Lũng Hoa Vàng.

Ngày 12 và 13 tháng 5: Chín người còn lại đáp chuyến máy bay về San Jose gần trưa. Tôi có gần một ngày nghỉ ngơi và buổi tối đã có một đêm ngủ ngon sau gần mười ngày bám sát các sinh hoạt của anh chị em Du Ca. Với tuổi ngoài tám bó không mệt là chuyện lạ. Ngày 13 lại có một cuộc “tái hẹn hò” với anh em đơn vị cũ tại nhà của anh Học. Hình như các anh và kể cả tôi, rất trân quý những giây phút bên nhau để cùng vui và nhắc bao chuyện xưa cũ. Với những khuôn mặt thân quen, những dáng bước liu xiú, những giọng nói khàn khàn nhỏ nhẹ, những ánh mắt triu mến khiến tôi khó quên và khi gõ đến những dòng chữ này tôi nhớ tới Trần Văn Khánh, Phạm Đức Hiền, Đào Minh Quân, Hoàng Kim Tài và bao nhiêu anh em nữa. Tôi chúc cho anh em được khỏe. Chỉ mong thế thôi...

Ngày 14 tháng 5: Đây là ngày cuối cùng tôi có mặt tại San Jose và như đã hẹn, hôm nay sẽ là ngày dành để gặp anh chị em đồng môn ngày nào ở Đà Lạt hay nói cách khác là nữ sinh trung học Bùi Thị Xuân và nam sinh trung học Trần Hưng Đạo. Mọi khi, chỉ cần điện thoại cho trưởng nhóm chị Bùi Thắng Lợi là mọi chuyện đâu vào đó và cuộc họp mặt nào cũng đông đủ vui vẻ. Nhưng chị Bùi Thắng Lợi bị bạo bệnh và đã qua đời cách nay vài tháng nên tôi phải liên lạc với mấy móng đực rựa bạn học cùng tôi. Hứa hẹn nghe ngon lành nhưng khi tôi gọi lại thì biết có vài trục trặc gì đó khiến cuộc họp mặt hủy bỏ. Cuối cùng chỉ có một bạn đồng trường đồng lớp và là dân Hướng Đạo gọi cho biết là sẽ đến đón vợ chồng tôi tới một quán ăn để chuyện trò. Anh chị Trần Ngọc Linh cho biết tình trạng sinh hoạt của nhóm đạo này không còn như ngày xưa nữa. Tôi không biết giờ này có ai thay Bùi Thắng Lợi hay chưa hay là “đường ai nấy đi” – nghe ra rất tiếc và buồn...Thấy cặp Linh & Nương vẫn còn khỏe, nói năng hoạt bát vui vẻ như ngày nào tôi mừng lắm!

Buổi chiều tối có cuộc họp mặt Du Ca Bắc California theo lời anh Mẫn là để đúc kết chuyến đi Oregon và tiễn vợ chồng tôi về lại Texas ngày hôm sau. Cũng potluck ăn uống chuyện trò cùng với những mẫu chuyện mang về từ Oregon như chuyện chỗ ngủ, chuyện ngáy, chuyện năm đô la một ổ bánh mì thịt cộng với một ly cà phê sữa đá to tổ bố tại chợ Hồng Phát mà nhiều vị nữ nhi muốn trở lại để mua cho đến bữa tiệc thịnh soạn của anh Thành đãi các đoàn Du Ca kèm thêm những chuyện rất nhỏ làm cho đôi người vui và cũng có vài người buồn nhưng những thứ đó cộng lại là đặc tính của những tập thể đông người. Cuối cùng thì không ai giận ai, không ai buồn ai để cùng nhau nắm tay sinh hoạt trong những ngày tới trong tinh thần Du Ca. Tôi ngỏ lời cảm ơn, trước hết là anh chị Mẫn & Thy Cúc đã đón chúng tôi về nhà để tham gia các sinh hoạt chung. Cảm ơn các anh chị Du Ca Bắc Cali. Bài hát chia tay và hẹn ngày gặp lại...

Ngày 15 tháng 5: Mười giờ rưỡi sáng anh Mẫn đưa vợ chồng tôi ra phi trường San Jose. Chia tay lưu luyến. Tay phải tôi đẩy chiếc carry -

on - bag trong khi tay trái cầm chiếc gậy để chống phụ cho đầu gối bên trái sau hơn mười ngày vui nên không thấy đau. Giờ thì thấy khó chịu. Trong hơn hai năm qua đi đâu xa tôi đều mang theo cây gậy cứu bồ. Nếu tính theo giờ Texas thì chuyến bay cất cánh lúc hai giờ rưỡi và đến phi trường George Bush lúc 7 giờ. Trời Houston còn sáng và nắng vẫn chưa tắt trên đường trở về nhà...

Phong Châu

